

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopoziroiste.rs

Издаје Народно позориште у Београду

ОНИ

ПО ИСТИНИТОМ ДОГАЂАЈУ

балет у режији и кореографији Ђорђа Макаревића

ЋЕЛАВА ПЕВАЧИЦА

балет у кореографији и режији Дејана Коларова
према драми Е. Јонеска

ПРОГРАМ МЛАДИ КОРЕОГРАФИ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ | БАЛЕТ | СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“ | СЕЗОНА 2014/15.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ ПРОСЛАВИЛО КРСНУ СЛАВУ – СВЕТОГ ЈОВАНА КРСТИТЕЉА

Савременост и свевремено

Обредом освећења и сечења славског колача који је обавио старешина београдске Саборне цркве, протојереј-ставрофор Петар Лукић уз саслужење Хора Народног позоришта којим је дириговао Ђорђе Павловић, те пријемом за велики број гостију, чланова Националног театра, званица из јавног и културног живота и пријатеља Куће, Народно позориште је 20. јануара прославило крсну славу, светог Јована.

Обраћајући се присутнима, Лукић је рекао да већ годинама има велику част, задовољство и привилегију да запосленима у На-

родном позоришту честита крсну славу, али и да чини дејствује на обреду сечења славског колача: „Драго ми је да је заштитник ове велике и значајне куће, храма културе нашег народа, неко ко је највећи рођен од жене и

онај ко је припремио пут Господу и који је Господа крстио, свети Јован Крститељ. Он је, заправо, човек који је смогао снаге, да у својој проповеди, буде бескомпромисан и да позове: „покајте се, јер се приближи царство небеско“, казао је отац Петар и нагласио да је потпуно природно да ово позориште, као и свака српска породица, има свог заштитника и патро-

на, јер је то у традицији нашег народа. „Ви, културни посленици сте утеха, радост и, да не изговорим ону најдивнију реч у нашем народу, разбрибрига нама смртницима кад долазимо у овај храм културе. Ви сте ти који треба да посејете семе блаженства блажености, на радост својих слушаца, гледалаца, на своје задовољство и, наравно, на успех ове древне и дивне куће. У то име вас поздрављам. Живи и здрави били и Бог вас благословио на многаја лета“, поручио је.

Присутнима су се обратили и домаћин славе Предраг Ђурчић, директор компаније „Висан“, као и в.д. управника Народног позоришта Дејан Савић који је поздравио све госте и захвалио им што су својим присуством увеличали овај празник.

■ М. Безбрадица ■

ПОЗОРИШНЕ вечерње **НОВИНЕ** **НОВОСТИ**

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

YUGOROSGAZ

ЈУБИЛЕЈ И РОЂЕНДАН

Представа „Велика драма“, по тексту и у режији Синеише Ковачевића, 22. фебруара, тачно 13 година после премијере биће одиграна јубиларни 200. пут. Аутор и велики глумачки ансамбл (више од 50 извођача) кроз потресну сагу о нашем народу у другој половини 20. века, преиспитују начин на који идеологија и политика трагично одређују судбине појединаца.

Представа је доживела изузетан успех и код публике и код критике, а њен уметнички домет потврђују и награде: Вук Костић – Стеријина награда за глуму, Љиљана Благојевић – Награда Народног позоришта, Синеиша Ковачевић – Награда „Драгиша Кашиковић“. И после 13 година, за ову представу коју је на матичној сцени и гостовањима видело око 100.000 гледалаца, тражи се „карта више“.

М.Б.

НАШ САЈТ НАЈБОЉИ

У годишњем избору најбољих домаћих сајтова, који већ 18. година организује најугледнији домаћи рачунарски часопис PC Press, веб сајт Народног позоришта у Београду, проглашен је за најбољи домаћи сајт у 2014, у категорији „Живот“. На свечаности одржаној у четвртак 29. јануара у Скупштини града Београда, награду су примили чланови веб тима Дејан Тасић, Војин Петровић, Бојан Белић, Милан Ковачевић, Марија Кнежевић, Јован Тарбук, Петар Антоновић и Микојан Безбрадича. У образложењу стручног жирија

је, између осталог, наведено да је реч о одличном сајту, једне од најзначајнијих и најстаријих институција културе на овим просторима, у којем су покривени сви битни аспекти. Посебно је похваљена верзија сајта на енглеском која је, према њиховој оцени, „превагнула да у заиста јакој конкуренцији прогласимо сајт Народног позоришта у Београду победником у категорији „Живот““. У ужем избору за ово престижно признање су били и сајтови www.tarzanija.com, www.urbanbug.net, www.zivotinje.rs и www.lepotaizdravlje.rs. Избор 50 најбољих домаћих веб сајтова је традиционална манифестација коју PC Press организује од 1997, а ове године награде су додељене у још четири категорије: „Вести“ (www.b92.net), „Сервиси“ (www.poreskauprava.gov.rs), „База знања“ (www.britishcouncil.rs) и „Блог сајт“ (www.psihovezum.com), а одабрани су и најбољи наступи на друштвеним мрежама и најбоље мобилне апликације. Сајт Народног позоришта у Београду, који је покренут исте године кад и PC Press, 1995, данас на месечном нивоу има око 50.000 посета.

Р.П.Н

ГАЛА КОНЦЕРТ

Традиционални Новогодишњи гала концерт у извођењу првака, солиста, Оркестра и Хора Опере Народног позоришта, одржан је 13. јануара. Публика је у препуној сали уживала у популарним аријама, дуетима, ансамблима, хорским и оркестарским нумерама највећих светских композитора. Дириговали су Зорица Митев Војновић, Ана Зорана Брајовић и Ђорђе Павловић, а наступили су Гордана Томић, Софија Пижурица, Александра Стаменковић Гарсија, Иванка Раковић Крстоношић, Наташа Јовић Тривић, Љубица Вранеш, Сања Керкез, Јасмина Трумбеташ Петровић, Ана Рупчић, Владимир Андрић, Ненад Чича, Вук Зекић, Дејан Максимовић, Драгољуб Бајић, Душан Плазинић, Ненад Јаковљевић, Данило Стошић, Миодраг Д. Јовановић.

М.Б.

ИНТЕРВЈУ | АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ

Меланхолична

Опера Народног позоришта припрема један од оних важних, нажалост ретких догађаја – праизведбу домаћег оперског дела. Реч је о остварењу Светислава Божића „Меланхолични снови грофа Саве Владиславића“, које музички поставља маестро Ђорђе Павловић, а режира Александар Николић. Кореограф је Александар Илић, сценограф Борис Максимовић, костимограф Катарина Грчић Николић. Премијера је најављена за 28. фебруар.

Гроф Сава Владиславић-Рагузински (1668-1738) је син херцеговског властелина, веома успешан дипломата на двору руског цара Петра Великог. Он је веома занимљива историјска личност, о којој мало знамо?

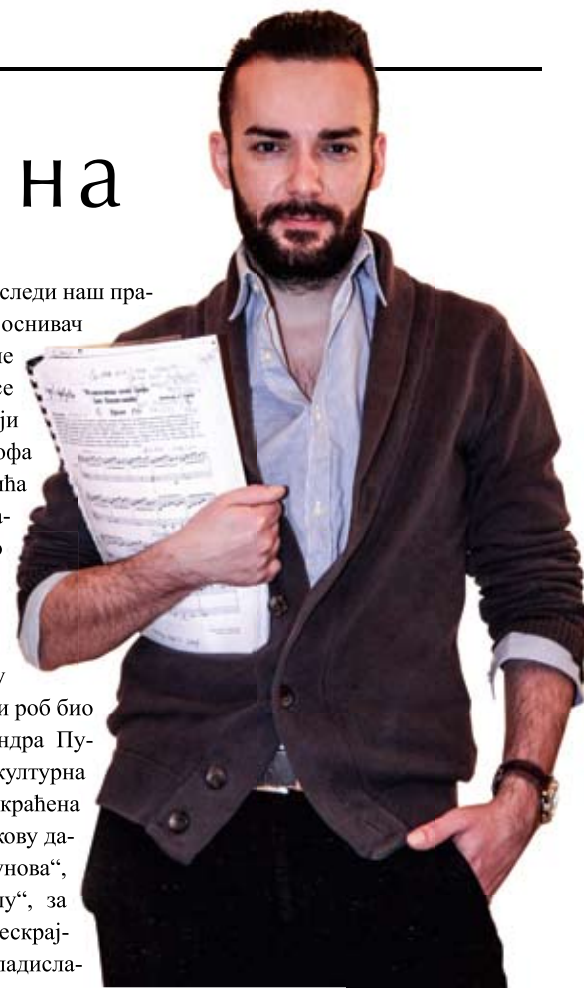
Да, још један од наших заборањених великана. Да ли сматрате да је од важности особа која је дефинитивно разграничила Русију и Кину? Или особа која је својом вештином и храброшћу директно одговорна за склапање Руско-турског мира? Или особа којој је поверен деликатан задатак успостављања Конкордата између Русије и Ватикана? Ово су само неке од изразито важних дипломатских мисија које су му биле поверене од стране руског двора – да не помињемо оснивање градова и подизање монументалних цркава. На пример, прва православна црква у Пекингу је подигнута захваљујући управо грофу Сави. Пре него што се запитамо зашто о њему тако мало знамо, поставимо себи право питање: „Ко су они о којима данас знамо све?“ Мислим да тек

након тог одговора следи наш прави пораз... Био је и оснивач руске обавештајне службе. Можда се ипак најзначајнији подухват нашег грофа Саве Владиславића одиграо у Цариграду. Ту је откупио младог етиопског роба Ибрахима Ханибала и послао га Петру великом у Русију. Тај етиопски роб био је прадеда Александра Пушкина. Светска културна баштина била би ускраћена за „Оњегина“, „Пикову даму“, „Бориса Годунова“, „Руслана и Лјудмилу“, за његову лирику... Бескрајно хвала грофу Владиславићу.

За мноштво пронађених и сачуваних података о овом необичном човеку можемо да захвалимо Јовану Дучићу, потмуку рођеног Савиног брата. У књизи коју је написао о овом свом претку, он између осталог бележи: „Србин Херцеговац, значи Медитеранац више него Балканац, човек маште колико и реалист, и човек сна колико и позитивни стваралац...“ По наслову судећи, управо ове његове особине су инспирисале аутора либрета?

Надам се да ће, пре свега у визуелном рукопису представе, бити тог занимљивог и провокативног српског Медитерана, мада смо се кореограф и ја трудили да унесемо и балкански слој нашег наслеђа – паганског, старословенског, али и хришћанског. Све је то део

нас, све су то градивни елементи специфичног културолошког кластера који је најбоље и најаутентичније што можемо да презентујемо другим културама. Аутор либрета је сам композитор, господин Божић, који од фрагмената драме „Никола Тесла“ Милоша Црњанског, као и његове поезије, затим поезије Дучића, Настасијевића, Дејана Медаковића, те традиционалног православног „Вјерују“ тка низ слика и сновиђења. Она у први мах делују отворено и готово некохерентно и сваки редитељ ће их другачије тумачити у будућим поставкама. У овој слободној форми, редитељу, драматургу и кореографу је остављено простора да сами упишу своје најмеланхоличније снове, или кошмаре, или надања. Надам се да смо Павловић, Илић и ја, уписујући своје меланхолије,

У СУСРЕТ НОВОЈ ИЗЛОЖБИ

Дарови и дародавци

Сва даривања се срећемо свакодневно. Код особе која прима дар ствара се потреба да узврати. Тако даривање као друштвени феномен мора да поседује оба елемента – дар и уздарје.

Прошло је више од четири године када је, 22. новембра 2010. године отворен Музеј Народног позоришта.

Изложба „Дарови и дародавци“ је замишљена као уздарје дародав-

цима захваљујући којима је настала музејска збирка. Свака музејска збирка би требало временом да се увећава и обогаћује, што је у нашем случају даривањем. За разлику од других, овај Музеј је део друге институције и не поседује фонд за откуп предмета, тако да једина могућност за проширење збирке лежи управо у даривању.

Концепт изложбе је да уз ода-

опера о нашим сновима

додали нове слојеве сценској верзији дела. У томе је лепота опере и заједничке креације различитих уметника.

За своју прву самосталну режију на Великој сцени сте добили, чини се, нимало лак задатак...

Да ме нисте подсетили да ми је ово прва „права“ премијера, не бих ни приметио. Самосталан креативан рад са целокупним оперским ансамблом је био свакодневан, разноврстан, а пре свега посвећен. Опет сарађујем са уметницима који су ми много пута поклонили поверење и дали ми безброј незаборавних тренутака. И сада радимо исто. Мој ансамбл је једна велика срећна породица и о сваком понаособ бих могао да говорим дуго и са задовољством. Хвала им на томе. Иначе, лаки задаци нису ментално стимулативни и боље је не уљуљкивати се. Велика слобода је највећа одговорност. У овакво отворено дело, поетско и филозофско, редитељ мора да упише што више конкретних. Основа сценског постојања је дешавање, кроз који год медиј да је приказано. Осећао сам потребу за конструисањем одсутног наратива, као и за дефинисањем основне идеје водиле која се тиче наших типских успона и падова, рецимо сопствених пулољака које сами сечемо, страсти и моралних падове којима се репетитивно препуштамо кроз историју, итд... Праизведба је велика одговорност. Ризик. Експеримент. Међутим, она је и велики изазов. А ко би одолео великом изазову?

Светислав Божић је познат као композитор хорске музике. Колика је улога хора у овом ње-

говом делу?

Хорске нумере су изразито узбудљиве. У раду на мизансцену и кореографијама за хор, кореограф и ја се пре свега инспиришемо Божићевим музичким подтекстом, док вербално (поезија) често има супротан значењски ниво. Рад са хором је често запостављен од стране редитеља у опери, међутим,

Насловну басовску ролу спремају Иван Томашев и Дразољуб Бајић, лик Николе Тесле баритони Миодраг Д. Јовановић, Марко Калајановић и Вук Зекић, сопранску улогу Музе/Елен ће тумачити Сања Керкез и Јасмина Трумбетић Петровић, улогу Анђела искушења мецосопрани Јадранка Јовановић, Јелена Влаховић, Наташа Јовић Тривић и Вишња Радосав, тенорску партију Тесле – Сава тумаче Дејан Максимовић и Ненад Чича, а у улогама Теше, Меланија и Буде ће се смењивати тенори Игор Матвеев, Слободан Живковић и Данило Стошић.

ми полазимо од тачке да је учешће хора управо једна од кључних ексклузивности резервисаних само за оперу и да је морамо искористити до крајњих граница. Добро промишљен и организован покрет тих стотину руку увек има већу снагу него покрет једне руке. Ако је редитељ спреман да искористи потенцијал који му омогућава учешће хора, може да дође до веома узбу-

дљивих климакса. Хор је ансамбл састављен од великог броја карактеристичних и упечатљивих индивидуа жељних креације.

Помало необично за генерацију којој припадате, Ваш досадашњи рад указује на склоност ка класици и традиционализму у погледу садржаја а чини се и форме. Да ли сте и у овој поставци остали верни тој естетици?

Драго ми је што сте поставили ова питања. На нека могу да одговорим потврдно: да, са поносом и свесно не желим да припадам ономе што се углавном везује за узак круг тема и естетика којима се бави моја генерација; да, осећам више од склоности ка класици – осећам велико дивљење пред увек живим темама, великим мислима, интригантним проблемима, величанственом језику... Међутим, на остала питања одговарам одрично: инспиришући се разним епохама из историје театра, користећи њихове принципе и реинтерпретирајући их – ја никако не дозвољавам да се закопам у традиционализам; бавим се само новим формама. Миље из којег потичем је музичка уметност, а она је пружила неупоредиво више разноврсних форми, шема и тлоцрта, него драмска уметност. Кад год режирам драму, експериментишем формом инспиришући се неким од безбројних добро организованих музичких облика. Најзад – нисам веран ни једној естетици. По природи сам неверан и стално у потражи за новим узбуђењем, тако да у сваком делу тражим нешто ново што ће ме одвести негде где већ нисам био.

■ Јелица Стевановић ■

брани поклоњени предмет буде приказан портрет дародавца и његова прича. Етнолог Весна Бижић Омчикус, музејски саветник Етнографског музеја је сакупила

У Музеју Народног позоришта у Београду ће 9. фебруара бити отворена изложба „Дарови и дародавци“, чији су аутори Ана Томић, Весна Бижић Омчикус и Александар Келић.

и обрадила приче, а портрете је забележио Александар Келић, ликовни уметник фотографије. На отварању изложбе је плани-

рано да свим дародавцима буду уручене захвалнице и каталог изложбе, а по затварању изложбе и њихови портрети.

Од укупно двадесет четири дародавца, неки нажалост, нису више међу нама. Успели смо да остваримо сарадњу са њих осамнаест: Бисерка Цвејић, Мира Ступица, Радмила

Бакочевић, Бреда Калеф, Милица Зајцев, Мирјана Теодоровић Јанчић, Гордана Ђорђевић Денић, Дина Борзан Марковић, Елеонора Хрушка, Гордана Крстић (рођена Кујић), Мирјана Чангаловић, Оливера Викторовић Ђурашковић, Слободанка Прибаковић Костић, Татјана Ријавец Ђурчић са супругом Милорадом Ђурчићем, Димитрије Марић, Душан Ђоковић, Горан Марковић, Владислав Бобић.

Ова изложба би требало да послужи и као подстрек другима да се упишу на листу добротвора овог музеја у Београду.

■ Ана Томић ■

ФЕБРУАР 2015.

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

ИЗЛОЖБЕ

• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• БРАНИСЛАВ НУШИЋ – УПРАВНИК НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ (1900–1902)
аутори Мирјана Одавић и Јелица Стевановић

ИЗЛОЖБА – отварање

9. 2 | 18.30 ДАРОВИ И ДАРОДАВЦИ
аутори Ана Томић, Весна Бижић Омчикус и
Александар Келић

КОНЦЕРТ

13. 2 | 18.00 УОЧИ ДАНА ЗАЉУБЉЕНИХ –
Ансамбл „Дуо модерато“
23. 2 | 18.00 БАРОКНЕ СОНАТЕ – Тома
Миленковић, виола и Александра Ћировић,
клавир

ОТВОРЕНА ВРАТА

21. 2 | 12.00

ЧИТАЛИШТЕ–ПОЗОРИШТЕ

22. 2 | 19.30 Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ
ЈЕДНОГ КАПЛАРА, у извођењу драмског
уметника Зорана Ћосића и Нине Ћосић (обоа)
25. 2 | 19.00 монодрама БОГ ТЕ МАЗО,
по роману Бранка Ћопића, у режији Томе
Курузовића, у извођењу драмског уметника
Зорана Карајића – 1111. извођење (поводом 100
година од рођења Бранка Ћопића)

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

IN MEMORIAM

Павле Минчић (1931–2015)

Павле Минчић, кога публика памти као признатог глумца, сатиричара, хумористу, певача и пијанисту, рођен је 16. јуна 1931. у Београду. Глуму је студирао у родном граду на Академији за позориште, филм, радио и телевизију у класи професора Раше Плаовића. Постао је члан Народног позоришта 1954, и остао у њему пуних

40 година, одакле је отишао у пензију, остваривши 125 улога. Памтићемо га као Остапа Бендера (Златно теле Иљфа и Петрова), Нићу (Поп Ћира и поп Спира С. Сремца), Лучија (Мера за меру, В. Шекспира), Проку (Ожалошћена породица Б.Нушића), Рагна (Сирано де Бержерак, Е. Ростана), Фрању Јосифа (Анализа или Фрања Јосиф на отоману Сигмунда Фројда М. Хубаиа), Смердјакова (Браћа Карамазови Ф. М. Достојевског), Режеа Шереша (Тужна је недеља, Петера Милера)... Добитник је бројних награда (Златни лаворов вијенац на МЕС-у у Сарајеву, Златни ђуран, прва награда публике на Првом југословенском фестивалу „Позориште једног глумца“ у Никшићу, Нушићева награда, Златни беоцуг за животно дело...), или боље речено, није добијао награде само на манифестацијама на којима није учествовао, како је духовито умео да изјави. Играо је и у другим београдским позорштима широм Југославије и у иностранству. Тумачио је улоге у ТВ драмама, серијама, филмовима и имао веома популарне шоу-програме. Поред глуме, бавио се режиром, компоновањем музике и адаптацијом текстова. Кад су га питали, у једном интервјуу – којој реченици се надате у опроштају са Вама, рекао је – стиху мог пријатеља – „СврATIO је у живот и отрчао даље“. Његова препорука публици, била је: „Не очајавајте, никад“!

М.Б.

ТРИ ПИТАЊА ЗА АНУ РУПЧИЋ

Љубав је суштина

После вишегодишње паузе, чувена опера Рихарда Штрауса „Саломе“ поново је уврштена у редован репертоар Народног позоришта. Представу је режиски обновила Ивана Драгутиновић Маричић, а на премијерној обнови, у суботу 27. децембра, дириговао је Штефан Шрајбер. Насловну улогу је веома убедљиво отпевала првакиња Народног позоришта – сопран Ана Рупчић.

захтева не само умеће плеса, већ и снажан, емотивни сопран који може певати „преко“ целог оркестра...

Чувени Саломин плес је био свакако изазов, и то велики. Одувек сам волела и плес. Међутим, мало је улога које у потпуности могу да синкретизују певање, глуму и плес, тако да сам једва дочекала рад на режиси и покрету са кореографом. Почетком 2008. године, гостовали смо са огромним успехом у Италији, тако да сам и том при-

гост носи и доноси, да се њоме зрачи и да су све „нагости“ у мислима и начину на који ходате, гледате, додирујете. Композитор као да је хтео да искуша све границе сопрана када је након десетоминутног плеса одмах надовезао арију која не само певачки, већ и својим трајањем важи за једну од најзахтевнијих у сопранском репертоару. Токм целе арије, смењивала су ми се различита емотивна стања и тада сам схватила да је оркестар управо Саломина највећа подршка, Сало-

Улогу Саломе сте први пут певали 2003. Шта вам је, не само у тој роли, него уопште у овој опери коју красе снага и лепота музичког језика, било посебно инспиративно и интригантано?

Интригантано је било приближити се немачком певачком репертоару и то баш улогом у једној од најчувенијих опера из те земље. Све је било инспиративно у вези са улогом Саломе, али бих истакла два важна сегмента која су ме инспирисала да се ухватим у коштац са тако комплексном улогом. Чињеница да је Саломе била на нашој сцени пре више деценија, била ми је мотив да наставим континуитет и оставим траг у историји наше опере. Друга инспирација ми је била тежина улоге, односно њена захтевност како певачки, тако играчки и глумачки. Не мислим да је могуће било шта променити у току и исходу ове трагичне Штраусове јунакиње, али ако бисмо се осврнули на моје извођење Саломе у размаку од 12 година, онда бих рекла да је певачка зрелост оно што прави разлику.

Најбитнију тачку сваке поставке ове опере представља Саломин плес са седам велова који

Свевремена библијска прича о Јовану Крститељу и лепој галилејској принцези, премијерно је изведена 19. јануара 2003. године, у поставци гостујућег редитеља из Немачке Бруна Климека, а последњи пут је приказана 24. фебруара 2008. Била је то прва инсценирација чувене Штраусове опере у Народног позоришту, после паузе од 72 године.

ликом радила плес са кореографом из миланске Скале, што је за мене представљало драгоцену искуство. Саломин плес је вероватно најисчекиванији моменат опере, пре свега због заводљивости, а потом и физичке способности певачице да покаже умеће покретом. Нагост, као врхунац плеса и Саломино најјаче оруђе, увек је изазов за протагонисткиње ове комплексне улоге. Питала сам се да ли је заиста неопходно скинути се на сцени да бисте дочарали нагост!? Нисам се трудила одмах да нађем одговор... Током проба сам схватила да се на-

мина крила, Саломина пробуђена емоција. Саломин „дијалог“ је, у ствари, са оркестром. То је моменат када је оркестар улога, када је улога оркестра – љубав! Та јединственост Саломе и оркестра, са поруком коју у себи носи, да је сама суштина живота љубав, на мене има катарзично дејство.

Од праизвођења 1905. године у Дрезденској опери, ово дело осваја публику широм света као снажно и убедљиво музичко-драмско остварење. Колико је Саломе и даље фигура у духу данашњег времена?

Након отпеване прве представе „Саломе“, мој музички и певачки „укус“ се у потпуности променио. Осетила сам да сам нашла одговарајући „склоп нота“ које умеју на прави начин да искажу сву силу умећа које поседујете. Анализирајући улоге које сам до сада отпевала, дошла сам до закључка да скоро свака опера садржи „формулу“ Штраусове „Саломе“ у којој су главне компоненте игра, жеља, завист, бол, вера, љубав... Драгоцен је имати утисак да сте на извору сазнања да Саломе као фигура никад не застарева.

■ Микојан Безбрадица ■

ИНТЕРВЈУ | ИВАН БОСИЉЧИЋ

Прети нам егзист

Познати комад Љубомира Симовића „Чудо у Шаргану“, ускоро ће постати саставни део драмског репертоара Велике сцене Народног позоришта. Премијера представе, у режији Егона Савина, заказана је за 20. фебруар, а у великом глумачком ансамблу једну од главних улога тумачи Иван Босиљчић. Признатом драмском уметнику млађе генерације поверена је улога Анђелка, званог Тора – шармантног и енергичног лопова, манипулативног заводника, али и трагичне фигуре ове приче чији се основни ток радње збива у недавној прошлости, у крчми на периферији Београда...

Комад је требало да се зове „Мишја рупа“, али је непосредно уочи праизвођења у Атељеу 212, давне 1975, наслов промењен у „Чудо у Шаргану“. Који је од та два назива, према вашем мишљењу, прикладнији?

„Чудо у Шаргану“ је мистичнији наслов, призива нас да проверимо какво је то ново чудо о којем театар говори. Архетипски кокетирајући са појмовима вере и сујеверја, сваки помен чуда и данас нам „подиже систем“ и скреће пажњу. „Мишја рупа“ је снажно име за комад, али у себи носи мање интриге. Пишчев стил је, заправо, дефинисан на средини између ова два наслова – поетски реализам.

Какво то „ново чудо“ данас, четири деценије касније, можемо очекивати у Савиновој кафани „Шарган“?

То су свакодневна чуда која се збивају тик испред нашег лица, а ми немамо очи да их видимо. Другим речима, радије се дивимо белосветским чудесима неких других, далеких људи. Колико год нас чудо фасцинирало, ипак нисмо ради да се баш нама деси. Ми не признајемо своја чуда, радије се војајерски хранимо туђима.

Тема комада су патња, људска несрећа и ране које производе ту несрећу. Да ли је проживљена патња једини чврст ослонац човекове личности, односно да ли патња може да се сматра стожером човековог идентитета?

Патња и ране су нам дате да научимо да их волимо и само ако се прихвате вером, оне постају мир и радост. Одсуство љубави је одсуство идентитета. Одсуство љубави је пакао.

Симовић, очито, све те несрећне људе из овог комада приказује с разумевањем и љубављу. Он их не оптужује, не руга им се, већ напротив – брани их и

заступа. Да ли је према Анђелку, ипак, био мало мање наклоњен, с обзиром на његов трагичан крај?

Није први пут да Отац жртвује свога Сина из љубави према целом роду.

Радња комада дешава се у крчми на периферији у којој раде, обитавају и у коју свраћају људи са маргине, затечени негде између села и града. „Шарган“ постаје стеците келнерица, курви, политичара, просјака, скитница, бивших робијаша... Паралелни ток радње прати прича о двојици ратника из Првог светског рата, који, мада одавно мртви, и даље трагају за правдом и тако стижу у данашње време. Чудесни лик који повезује два паралелна тока радње јесте просјак који има натприродне способности да на себе прима ране и болове других људи...

енцијални вакуум Апсурди бруталности

су били ближе, а никад их нисмо мање видели. Ако се сетимо да многи од њих, страдајући у ратовима, нису стигли ни да воле ни да родитељују, добићемо жељу да живимо и за себе и за њих. То нам је неопходно у времену кад нам прети егзистенцијални вакуум... Вера, уметничко надахнуће, љубавни занос, осећања после

Поред режије, Егон Савин потписује и адаптацију текста и избор музике, драматург је Славко Милановић, сценограф Герослав Зарић, костимограф Бојана Никитовић, лектор Радован Кнежевић, за дизајн звука је задужен Владимир Петричевић, за видео дизајн Петар Антоновић, стручни сарадник за сценски покрет је Иста Степанов, сарадник сценографа Владислава Канингтон, а асистент редитеља (на пракси) Белинда Божичковић. Улоге тумаче Душанка Стојановић Глид (Иконија), Наташа Нинковић (Госпава), Хана Селимовић (Цмиља), Иван Босиљчић (Анђелко), Александар Ђурица (Миле), Небојша Кундачина (Ставра), Предраг Ејдус (Просјак), Бранко Видаковић (Скитница), Слобода Мићаловић (Јагода), Борис Пинговић (Вилотијевић), Бојан Кривокапић (Иследник), Александар Срећковић (Манојло) и Никола Вујовић (Танаско).

Ова драма, која у себи носи дух поетског реализма, истовремено је смешна и трагична, реалистична и невероватна. Како објашњавате ту „врсту друштвене свежине“ коју поседује и данас, 41 годину после тренутка када је написана?

Ми обезбеђујемо „друштвену свежину“ овом комаду својом устајалошћу. „Кад би људи разумели колико мало треба да се буде срећан, избегли би тиме најгоре дане у животу. Несрећа је што нико не мери срећу према себи и својим потребама, него према другима“, написао је Јован Дучић.

Симовић кроз ову причу провлачи једну идеју, која се можда на прво читање не види, али она, ипак, негде зрачи из самог комада као неко мало чудо и указује нам да је живот леп и да га треба волети какав год да је, јер је наш. Да ли би то, на неки начин, могла да буде и једна од главних порука ове представе?

Свакако. Ту тезу у овом комаду најживописније износе наши мртви преци, који нам никад ни-

претрпеле патње, велике жртве, борбе за идеал – то је срећа на врхунцу. Постоји и срећа телесног – угасити жеђ, утолити глад, огрејати се, избећи опасност, изаћи из затвора на слободу, спасити се прогонства, ослободити се немаштине. Задовољити проста чула, то је срећа у подножју, и онај који тежи оваквом задовољењу је неминовно несрећан, јер постаје човек кратког даха. Такви су ликови шћућурени у кафани „Шарган“. Они никако да докуче да је гесло срећних – не буди срећан на туђ, већ на свој рачун.

Шта би киша, која пада све време током трајања комада, могла да представља у неком метафоричном смислу?

Без размишљања – духовно препорођење.

■ Микојан Безбрадица ■

ПРЕМИЈЕРА ДВА БАЛЕТА

Апсурди бруталности

Утешком времену и околностима које и нису баш на страни културе, догодила се балетска премијера на Сцени „Раша Плаовић“ 17. јануара 2015. У оквиру пројекта

велику захвалност дугује господину Дејану Савићу, а посебно господину Константину Костјукову. Истиче и да је радио са великим професионалцима коју су одговорили свим његовим захтевима и да срећан корача напред са својом

ви драму која управо бесмисленим фразама описује отуђеност и људе заробљене у бесмислу.

У изјави за Позоришне новине каже да му је главни циљ био да насмеје публику и да прикаже нешто другачије. „Апсурд је, заправо, постојао одувек око нас. То је део наше свакодневице, тиме смо окружени. Сви смо ми усамљени у овом великом универзуму. Отуђеност је увек присутна, чак и када смо са неким. У гене нам је уткана нит самоће, бесмисла и изолације – то постаје нова ДНК. Једини начин да одгурнемо лице отуђења је да преуземо одговорност за сопствене поступке, јер ми сами дајемо смисао овом животу. Апсурд је она танка линија између

Ћелава певачица

„Млади кореографи“, публици су се представили Ђорђе Макаревић, аутор представе „Они“, и Дејан Коларов, кореограф представе „Ћелава певачица“. Ово је била и одлична прилика да после дуже паузе видимо балетску продукцију на малој сцени Народног позоришта, која је увек имала своју публику.

Сценографију и костиме за балет „Они“ креирала је Ида Игњатовић, а улоге тумаче Ани Павловић (Мајка), Милица Бајчетић (Син – као мали), Игор Пастор (Син – одрастао), Татјана Поповић (Баба), Бранкица Мандић (Жртва), Јована Несторовска (Жртва), Дејана Златановска (Жртва) и Милош Маријан (Жртва).

Редитељ и кореограф, првак Балета Позоришта на Теразијама Макаревић, у једночасовној кореодрами нам је приказао време зла у којем живимо и људе који нас окружују, можда у нашој непосредној околини. Инспирисан истинитом причом о девијантној породици која масакрира младе девојке у свом стану, Ђорђе Макаревић поставља и боји своју кореографију филмским језиком, а реалистичним преношењем стварности ниже бруталне слике које публику остављају у неверици. Одлична подела играча открива нове димензије њиховог уметничког бића, јер се изузетно сналазе у својим, не само играчким, већ и сложеним глумачким задацима. У разговору после премијере Макаревић нам открива да је, пре свега, задовољан јер је добио прилику да ради у Народног позоришту и да

Пројекат „Млади кореографи“ је покренула Дирекција Балета Народног позоришта са циљем да омогући младим и креативним плесним стваралацима да прикажу своје стваралачке потенцијале и отворе неке нове уметничке хоризонте.

комичног и трагичног, позитивног и негативног вртлога у који нас убацује живот – а на нама је да бирамо куда ћемо поћи. Мој избор ће увек бити забаван“, открива нам Коларов. И у његовом комаду пријатно су нас изненадили играчи који су оправдали поверење кореографа, не само као остварени уметници савременог покрета, већ и одлично савладаним

Они

представом.

Солиста Балета Народног позоришта Дејан Коларов у свом кореографском дебију определио се за потпуно другачији вид балетског израза. Инспирисан култним делом „Ћелава певачица“ Ежена Јонеска, једног од најзначајнијих стваралаца авангардног позоришта и творца театра апсурда, храбро се суочио са изазовом да плесним изразом покуша да предста-

глумачким задацима. То су Милан Рус (Господин Смит), Ивана Савић (Госпођа Смит), Душан Милосављевић (Господин Мартин), Сања Нинковић (Госпођа Мартин), Татјана Поповић (Служавка Мери) и Тејлор Клоу (Taylor Clow – Ватрогасни капетан). Сценографију овог балета потписује Јасна Сарамандић, а костиме Катарина Грчић Николић.

■ Бранкица Кнежевић ■

IN MEMORIAM Милица Миладиновић (1924–2015)

Одлазак незаборавне Кармен

Првакиња Опере Народног позоришта Милица Миладиновић, преминула је 13. јануара у родном Београду у 90. години живота. После школовања у Другој женској гимназији и студија певања на Музичкој академији, 1950. је постала солиста наше Опере, којој је остала верна све до одласка у пензију.

Освајала је публику најразноврснијим улогама, међу којима су биле и све најзначајније роле мецосопранског репертоара: Амнерис, Аџучена, Еболи, Шарлота, Далила, Марфа, Кончаковна, Марина, Кармен... Била је врстан професионалац, сјајна интерпретаторка великог гласовног потенцијала и префињене музичности, са изузетним глумачким талентом.

У њеној биографији се посебно издвајају две улоге у домаћим операма – Мајка Јевросима у

„Кнезу од Зете“ Петра Коњовића, у којој је због моћног јединства вокалне и глумачке интерпретације досезала до трагике достојне

античких сцена, и Фема у „Покондиреној тикви“ Миховила Логара. Ту комичну оперу композитор је посветио управо Милице Миладиновић „за њену високу уметност гласа и глуме“, како је одштампано на насловној страници партитуре. За креацију лика Феме је добила годишњу Награду Народног позоришта 1974.

Госпођа Миладиновић је промовисала српску православну музику пред папом Павлом Шестим, под сводовима цркве Светог Петра у Риму. Певала је пред холандским краљем Бодуеном, председником УАР Насером, председником Титом,

председником Турске Бајаром, генералним секретаром УН Де Куеларом, патријархом српским Германом. Гостовала је у Бечкој државној опери (Штатсопера), као и у операма Берлина, Атине, Каира, Венеције, Анкаре, Единбурга, Копенхагена, Брисела, Париза, Мадрида, Женева, Лозане, Висбадена.

Широм Европе и бивше Југославије посебно се прославила улогом Кармен, наступајући са славним партнерима као што су Хелге Розвенге, Ђуси Бјерлинг, Џори Лондон и Марио дел Монако. „Велтпресе“ из Беча је писао да је „њена Кармен била откровење јер је, поред великог сонорног гласа, донела још много квалитета који су код нас постали реткост“. Тако је њена Кармен ушла у легенду.

Критика није штедела речи хвале ни за друге њене улоге. „Расно лепа, Милица Миладиновић је бриљирала у улози Марине“,

писало је у бечком „Куриру“, а за улогу грофице у „Пиковој дами“, критичар „Коријере дела Сера“ је истакао: „Изванредна, незаборавна креација!“. Том улогом Милица Миладиновић се и опростила од публике у представи под диригентским вођством њеног супруга Душана и у режији сина Дејана.

Народно позориште јој је 1977. доделило Златну плакету за животно дело, а три деценије касније, 2007, Република Србија јој је доделила посебно признање за врхунски допринос националној култури.

Милица Миладиновић је сахрањена у понедељак 19. јануара у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу у Београду. Почиваће у истој гробници са супругом Душаном Миладиновићем (1924–2007), некадашњим директором и дугогодишњим диригентом Опере Народног позоришта у Београду.

■ Микојан Безбрадица ■

НОВА КЊИГА ГЛУМЦА МОМЧИЛА ЋИРЕ ЖИВОТИЋА

Управнику, с љубављу

Песник и драмски писац Велимир Веца Лукић је у историји Народног позоришта забележен као аутор чија су четири текста имала праизведбе на сценама ове куће: „Окамењено море“ 1962, „Дуги живот краља Освалда“ и „Бергове кочије или Сибила“ 1963, „И смрт долази на Лемно“ 1970 (отварање сцене Театар „Круг 101“), као аутор драматизације романа „Тихи Дон“ (премијера 1967), аутор препева превода Грибоједовљевог комада „Невоље због памети“, па чак и као редитељ „Хамлета“ 1970. Поред овог, несумњиво значајног уметничког доприноса историји нашег националног театра, Лукић је можда још дубљи траг оставио као руководиоца. Најпре као најмлађи директор Дrame – имао је свега 28 година кад је постављен на ову захтевну функцију, убрзо пошто је примљен на место драматурга, али је овај уметнички сектор водио чак осам година, а потом и као управник са најдужим управничким стажом у историји исте куће, на чијем челу се задржао пуних 18 година, од 15. јуна 1972, до 16. априла 1990.

Љубитељима литературе која на популаран начин описује позоришну уметност и живот театра и у театру, Животић је већ познат по својим сећањима на колеге и

бројне занимљиве догађаје из заједничког глумачког живота које је забележио, сабрао и објавио у две књиге под заједничким насловом „Чаробњаци сцене“ (издање Му-

Трећа књига некадашњег глумца Народног позоришта, Момчила Ћиरे Животића, под насловом „Управник и глумац“, оживљава сећања на знаменитог позоришника Велимира Лукића, али и на читаву једну епоху у нашем националном театру и у једној земљи које више нема.

зеја позоришне уметности Србије, 2000. и Културно-издавачки центар „Српска кућа“, 2004). Према белешци аутора, на почетку књиге сазнајемо да је покојни позоришни

критичар Милосав Буца Мирковић једном приликом предложио Животићу да напише монографију о свом дугогодишњем директору и управнику, али и нераздвојном пријатељу. Иако је ова идеја наишла на одобравање још неких упућених пријатеља и познатика, Животић је убрзо закључио да научни приступ комплексној личности Велимира Лукића није његов „терен“ и одлучио да читаоцима исприча занимљива, узбудљива, интимна сећања на некадашњег пријатеља и њихове заједничке доживљаје – све до необичног и неразјашњеног прекида вишедеценијског интензивног дружења.

Препознатљивим стилем у којем преовлађује сочни, говорни језик и који обилује дијалозима, Животић се фокусира на Лукићеве комаде и њихова извођења у Народног позоришту, на његове односе према колегама и запосленима у Кући, на неретко несвакидашње поступке који су карактерисали Лукића-руководиоца... Међутим, из сваке анегдоте, из сваке приче, из сваке стране ове књиге, сликовито се помалају и уобличују живописни карактер и темперамент ове јединствене личности (и јавно и приватно) – онакве какву су познавали и какве се сећају уметници и други чланови Народног позоришта, али и онакве какву су познавали само најинтимнији при-

јатељи. Необично, аутор се не труди да ту слику улепша, не либи се да пред читаоце директно изнесе и понеку ману, недостатак, начињену грешку – чиме с једне стране себе представља као непристрасног, објективног хроничара дужег периода Лукићевог живота, а с друге стране главног јунака својих сећања пластично дочарава као људско биће од крви и меса. Тако читамо: „Веца је волео глумце. Није пропустио ни једну драмску представу“ и „Веца је волео да проводи време са глумцима. Сатима и сатима је седео са њима у Бифеу Народног позоришта... углавном у необавезном ћаскању“, али и „свој ауторитет... је користио према пријатељима... оних других се плашио и држао их на одстојању“, или „Веца

је био изузетно духовит човек; имао је много смисла за шалу и виц, али не и на свој рачун“...

На крају књиге налазимо два прилога из пера уредника овог издања, театролога Зорана Т. Јовановића: „Библиографска белешка о Велимиру Лукићу“ у којој су основни биографски подаци, наводи из раније забележених сећања колега и пријатеља али и самог Лукића, те списак објављених и необјављених књижевних дела, извођених и неизвођених комада; и „Селективна библиографија написа о Велимиру Лукићу“. Следе рецензија Мирка Милорадовића под насловом „Управник и глумац – сећање на Вецу Лукића“ (у чијем P.S.-у стоји напомена: „Овај писац, мемоариста, не зна да постоје скраћена скарадних речи“) и белешку о аутору.

Најзад, придружимо се апелу уредника, да ова специфична мемоарска биографија Веце Лукића буде подстрек позориштима и уметницима да се присете и на сцену врате веома сценична, и данас актуелна дела овог драмског ствараоца, али и театролозима да се његовим животом и стваралаштвом позабаве на адекватан начин.

■ Јелица Стевановић ■

Мила Драгичевић: Најбољи нека наставе

Мила Драгичевић (1974) је најмлађа у нашој познатој балетској породици – мајка Маца Јанева примабалерина скопског и београдског Балета, отац Чеда Драгичевић, истакнути солиста у истим балетским ансамблима, сестра Душка првакиња београдског Балета. Своју уметничку каријеру је започела 1991. у Балету Народног позоришта у Београду, звање прве солисткиње добила је 2000, а првакиња је постала 2001.

Своје прве балетске кораке учинила је на Сицилији где су њени родитељи имали своје школе. Била је живахно дете, увек жељно игре, коју је строго водила мама Маца не одвајајући је од осталих ученица, а мала Мила је упијала сваку њену реч и покрет. Када се вратила у Београд, технику стечену у Италији је потврђивала у нашој Балетској школи код педагога Зинете Мусић. Током каријере је радила са руским педагозима Золотовом, Јулдашевим, Косјуковом, Биркином, Васиљевом, као и са Дитмаром Сајфертом, од којих је појединачно „многа добила“.

Као мала, била је маскота већих балетских догађаја, као што је било Југословенско балетско такмичење у Новом Саду. Са 15 година је запала у кризу и тада јој је својом љубављу и искуством помогла примабалерина Вишња Ђорђевић, којој је вечно захвална.

Репертоар који је Мила одиграла на београдској балетској сцени је класичан и неокласичан, разнолик и технички веома захтеван. Поред солистичких деоница, са лакоћом, шармом и виртуозитетом је донела и главне улоге у балетима: „Дон Кихот“, „Јесењи пљусак“, „Посвећење пролећа“, „Чудесни мандарин“, „Охридска легенда“, „Лабудово језеро“, „Доктор Цекил и мистер Хајд“, „Ромео и Јулија“, „Одисеј“, „Самсон и Далила“, „Пакита“, Франческа да Римини“, „Жизела“, „Краљица Марго“, „Укроћена горопад“, „Дама с камелијама“, „Бајадера“, „Александар“... У Камерној опери „Мадленианум“ играла је у представама „Орфеј у подземљу“ и „Нижински, златна птица“.

Сарађивала је успешно са нашим кореографима, В. Логуновим, Л. Пилипенко, Љ. и П. Добријевић, К. Симић, Р. Савковић, а поставкама Димитрија Парлића удахнула је савремени сензибилитет. Играла је главне партије у кореографијама Д. Сајферта, Л. Лавровског и других, а посебно истиче рад са Габријелом Комлевом „која маестрално води уметника кроз улогу“, што јој је помогло као зрелој уметници да

Упроцесу креирања лика нема малих осећања, нити малих доживљаја.

сагледа суштину главне роле у балету „Бајадера“, који је одабрала за своју јубиларну представу.

Са Балетом Народног позоришта, гостовала је у Мађарској, Македонији, Босни и Херцеговини, Хрватској, Мексику, Колумбији, Грчкој, Шпанији, на Кипру, а са „Мадленианумом“ у Кини. Од свих гостовања, посебно издваја наступе у Боготи, у Колумбији. Тада је одиграла шест представа „Краљице Марго“. Свака од њих је била пуна до последњег места, свака је била праћена овацијама.

Добила је годишњу Награду Народног позоришта за улогу Девојке у „Чудесном мандарину“ 2001, а 2009. исту награду за улогу Катарине у балету „Укроћена горопад“.

О свом раду на креирању лика уметница каже: „Најпре ујем у психологију саме улоге коју треба да играм. Разматрам евентуални начин њеног доживљаја и стање њеног бића... Потом све то треба спојити са техничким делом игре, који се за професионалца подразумева, и прелази у уметност која би требало да превазилази сваки овоземаљски осећај. Ја се само надам да управо та осећања могу пренети публици“. Публика и критика се са овим слажу, а многи су и захвални што имамо балерину која може беспрекорно технички и глумачки да оствари, рецимо, веома психолошки и технички флуидну улогу Никије у завршној сцени „Сени“, у балету „Бајадера“.

Ту опчињеност играчким чином Мила би желела да пренесе и као педагог другима, а била би, изјављује, веома срећна да само најбољи „наставе нашу прелепу уметност“.

(наставиће се)

Успех представе о српском војнику

После представе са партизанском тематиком „Црвени шал“, Немцу Декеру је исте године поверена и израда сценографије за представу „Солунци говоре“. Те, 1981. године, када се у нашој

За сценографију представе „Солунци говоре“, Ерих Декер је добио Значку „1300 каплара“ и Диплому Удружења носилаца албанске споменице, а за двестоту представу уручена му је и Златна плакета од стране Удружења ратника 1912. и 1914–1918.

средици још увек зазира од речи као што су Србин или „солунац“, дирекција Дrame Народног позоришта добија од драматурга Миленка Мисаиловића текст Антонија Ђурића „Солунци говоре“, и не зна шта да ради... После извесног времена, управник Велимир Лукић и директор Дrame Борислав Григоровић одлучују, храбро, да се приступи реализацији пред-

ставе. Режија је поверена једној Грузинки, Цисани Мурусидзе, сценографија једном Немцу, Ериху Декеру, а костими Српкињи, Љиљани Орлић. Премијера је била 30. децембра 1981.

Постављена по документарној драми, представа „Солунци говоре“ је била осмишљена као велики ритуал одавања поште јунацима једног од најстрашнијих ратова у српској али и светској историји, рата 1914–1918. И поред великог страха од забране, представа је трајала преко десет година и изведена је више од 350 пута, захваљујући публици која ју је изванредно прихватила. Али, захваљујући високом степеном уметничког израза, ни критика није била равнодушна. Истичано је да је редитељка задивљујуће осетила природу ових текстова и пронашла прави сценски израз за приче старих ратника, без трунке лажне патетике (Јован Христић, „О ‘Солунцима‘“, програм представе поводом 10 година извођења,

Солунци говоре

1991). И сценографија је била оцењена као једноставна и непатетична: „Ерих Декер је успео, с неколико метафоричних фрагмената, да начини једноставан и импресиван ликовни оквир збивања: на зиду, испред полукружног гледалишта, постављени су споменик-крајпуташ погинулом војнику и увећана аутентична дописница српских ратника, коју је отац – српски војник, упутио сину са фронта; на поду је било распрострањено шаторско

крило, на којем је назначен ситуациони план распореда савезничких и српских јединица у пробоју Солунског фронта; оружје на сцени, позајмљено из Војног музеја, било је аутентично“ (Петар Марјановић, „Сведочење ратника“, Политика, 15. јануар 1982).

Не знајући много о времену „солунаца“, Ерих Декер је почео да проучава српску историју, да чита књиге, литературу и – да разговара. Наиме, имао је срећу да упозна

ујака своје жене, Рајка Хаџи Павловића, солунца из Сокобање, од кога је сазнао такве приче да су му сузе полазиле. У његовим књигама нашао је план Солунског фронта. Случајно је нашао и дописницу која је касније заузела централно место у сценографији. Видео је у књигама споменике-крајпуташе и одмах схватио њихово значење и њихове симболе. Заставу 11. пешадијског пука пронашао је у Војном музеју, а мајсторима је „до бесвести“ досађивао док нису направили потпуно истоветну заставу (Милан Николић, „Говоре солунци“, Свет, август 1983).

Доживео је да су стари ратници излазили пред њу, салугирали јој и љубили је! У једном интервјуу, Декер је нагласио: „‘Солунци’ нису само представа, то је заправо, живи споменик историје српског народа!“ (Јелена Јововић, „Југославија у њиховим срцима“, Политика експрес, 12. децембар 1988).

(наставиће се)

ВЕЛИКА СЦЕНА

ФЕБРУАР 2015.

недеља 19.30 МИЗАНТРОП комедија Ж. Б. П. Молијера 01	понедељак 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 02	уторак 19.30 СРПСКА ТРИЛОГИЈА М. и С. Никачевић / С. Милановић, по роману Стевана Јаковљевића 03	среда 19.30 МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА драма Бертолта Брехта 04	четвртак 19.30 КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског 05	петак 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 06	субота 19.30 ТРУБАДУР опера Ђузепе Вердија 07		
недеља 19.30 СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН опера Ђоакина Росинија 08	уторак 19.30 КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског 10	среда 19.30 ТРАВИЈАТА опера Ђузепе Вердија 11	четвртак 19.30 ПРОСЛАВА 80 ГОДИНА ГРАДСКЕ БОЛНИЦЕ, ЗАДУЖБИНЕ НИКОЛЕ СПАСИЋА драма Ненада Тодоровића, гостује НП из Приштине са седиштем у Грачаници, Српска драма 13	петак 20.00 ХОТЕЛ КОСОВО драма Ненада Тодоровића, гостује НП из Приштине са седиштем у Грачаници, Српска драма 13	субота 19.30 ЖИЗЕЛА балет Адолфа Адама 14	среда 19.00 МАДАМ БАТЕРФЛАЈ опера Ђакома Пучинија 18	петак 19.30 ЧУДО У ШАРГАНУ / ПРЕМИЈЕРА драма Љубомира Симовића 20	
субота 20.00 ДОДЕЛА НАГРАДА „ДОСИТЕЈ ОБРАДОВИЋ” 21	недеља 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА / 200-та представа и 13 година од премијере драма Синише Ковачевића 22		понедељак 19.30 ЧУДО У ШАРГАНУ драма Љубомира Симовића 23	уторак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Воклија Костића 24	среда 19.00 КАВАЛЕРИЈА РУСТИКАНА / ПАЈАЦИ опере Пјетра Маскањија / Руђера Леонкавала 25		четвртак 19.30 ЖИЗЕЛА балет Адолфа Адама 26	
петак 19.30 ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стриндберга 27		субота 19.30 МЕЛАНХОЛИЧНИ СНОВИ ГРОФА САВЕ ВЛАДИСЛАВИЋА / ПРЕМИЈЕРА опера Светислава Божића 28		недеља 19.30 АНТИГОНА трагедија Софокла 01	понедељак 19.30 ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића 02	уторак 19.30 АЛЕКСАНДАР балет у кореографији Роналда Савковића 03		среда 19.30 КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског 04

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ”

недеља 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т.М.Ригонат, по роману Ф.М. Достоевског 01		понедељак 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР драма Хенрика Ибзена 02	уторак 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 03	среда 20.30 ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ Ђорђе Макаревић ОНИ / Дејан Коларов ЂЕЛАВА ПЕВАЧИЦА 04		четвртак 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 05	петак 20.30 ЖАБАР драма Р. В. Фасбиндера, гостује Народно позориште Пирот 06	субота 20.30 НАШИ СИНОВИ драма Војислава Јовановића Марамбоа 07
недеља 20.30 КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића 08	понедељак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ комедија Ерика Е. Шмита 09		уторак 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 10	среда 20.30 УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ Ксенија Поповић / Бојана Мијовић 11		четвртак 20.30 МОНОЛОЗИ - испит II године глуме Академије уметности у класи проф. Божидара Ђуровића и Хаџи Ненада Маричића 12	петак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 13	
субота 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 14		среда 20.30 СОЛУНЦИ ГОВОРЕ документарна драма Антонија Ђурића, гостујућа представа 18	четвртак 20.30 ИГРАЈУЋИ ЖРТВУ комедија Владимира и Олега Пресњакова 19	петак 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 20	субота 20.30 КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића 21		недеља 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 22	понедељак 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камија 23
уторак 20.30 КОД ВЕЧИТЕ СЛАВИНЕ драма Момчила Настасијевића 24	среда 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 25		петак 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 27	субота 20.30 СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Берфуса 28	недеља 20.30 ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ Ђорђе Макаревић ОНИ / Дејан Коларов ЂЕЛАВА ПЕВАЧИЦА 01	понедељак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ комедија Ерика Е. Шмита 02	уторак 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића 03	

ДОГАЂАЈИ У ФЕБРУАРУ

- 06.02. ЖАБАР, драма Р. В. Фасбиндера, гостује Народно позориште Пирот, Сцена „Раша Плаовић”
12.02. ПРОСЛАВА 80 ГОДИНА ГРАДСКЕ БОЛНИЦЕ, ЗАДУЖБИНЕ НИКОЛЕ СПАСИЋА, Велика сцена
12.02. МОНОЛОЗИ - испит II године глуме Академије уметности, у класи проф. Божидара Ђуровића и Хаџи Ненада Маричића, Сцена „Раша Плаовић”
13.02. ХОТЕЛ КОСОВО, драма Ненада Тодоровића, гостује Народно позориште из Приштине са седиштем у Грачаници, Српска драма, у 20 часова, Велика сцена
20.02. ЧУДО У ШАРГАНУ / ПРЕМИЈЕРА, драма Љубомира Симовића, Велика сцена
21.02. ДОДЕЛА НАГРАДА „ДОСИТЕЈ ОБРАДОВИЋ”, у 20 часова, Велика сцена
22.02. ВЕЛИКА ДРАМА / 200-та представа и 13 година од премијере, драма Синише Ковачевића, Велика сцена
25.02. КАВАЛЕРИЈА РУСТИКАНА / ПАЈАЦИ, опере Пјетра Маскањија / Руђера Леонкавала, гост диригент Франческо ди Мауро из Италије, у 19 часова, Велика сцена
28.02. МЕЛАНХОЛИЧНИ СНОВИ ГРОФА САВЕ ВЛАДИСЛАВИЋА / ПРЕМИЈЕРА, опера Светислава Божића, Велика сцена

ГОСТОВАЊА У ФЕБРУАРУ

- 05.02. ДЕРВИШ И СМРТ | Студентски град
09.02. СРПСКА ТРИЛОГИЈА | Панчево
18.02. ДАМА С КАМЕЛИЈАМА | Нови Сад
21.02. БИЗАРНО | Алексинац, Фестивал праизведби

Радно време благајне:
сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе.
Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnpozoriste.rs ONLINE ПРОДАЈА УЛАЗНИЦА

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Бранкица Кнежевић, Драган Стевовић | Сарадници: Милица Зајцев, Мирјана Одавић, Вања Косанић, Марија Кнежевић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народно позориште у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180